

La llengua s'està morint

written by Daniela Grau | 25 de maig de 2023

Diumenge 21 de maig es va dur a terme el Dia de la Memòria a Elna, des del 2009 es commemora, amb l'activa col·laboració de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) i de la indefectible entitat Indrets del Record, la massacre perpetrada el 25 de maig del 1285 pel rei de França Felip l'Ardit amb l'acord del papa Martí IV també francès, arran de la croada contra Catalunya. A continuació es reproduïx el parlament de 2023 dut a terme per la Daniela Grau.

Benvolguts amics i compatriotes,

Moltes gràcies per haver vingut i per donar-nos suport com sempre des del 2009. No em cansaré de repetir que sense l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) no hauria pogut organitzar i mantenir al llarg dels anys el Dia de la Memòria, dia de commemoració de la Massacre patida a Elna el 1285. El senyor Enric Garriga Trullols, fundador i president de l'IPECC, quan li'n vaig parlar durant la manifestació del 7 de novembre a Perpinyà contra l'annexió francesa, m'assegurà tot seguit que l'entitat participaria i que vindria un autocar ple de barcelonins, un motiu suficient per obtenir l'assentiment de mossèn Andreu Oriol i del batlle Nicolas Garcia. Comptem també cada any amb la indefectible col·laboració de Teresa Clota en nom de l'entitat Indrets del Record.

L'opressió, la repressió, la pobresa, l'ensibornament ideològic imposat pel sistema educatiu francès «colonial», com diuen intel·lectuals africans que el pateixen també, és tal que queden avui dia a Elna, com en el conjunt de les comarques nord-catalanes, pocs catalans prou conscients de la necessitat urgent, imperativa, de defensar i promoure la nostra identitat, la nostra nació, la nostra cultura, la nostra

llengua i el coneixement de la nostra història. Només cinc batlles –per un total de 226– els d'Elna, Portvendres, Els Banys (d'Arles), Sant Andreu de Sureda i Tarerac han tingut el coratge d'enfrontar-se amb el prefecte.

La vostra presència és important per una raó suplementària, també fonamental, pel procés mental d'alliberament nacional. Per desgràcia la gran majoria de catalans dels Països Catalans, la Catalunya del Nord inclosa ben evidentment, i fins i tot membres del govern de la Generalitat de Catalunya, també dels precedents, admiren França, ens envegen de ser francesos, creuen encara, i a desgrat de tot, en els mites divulgats per França des de la Revolució Francesa.

Recordo haver sentit sovint, quan era ben jove i anàvem «de l'altre costat» –com dèiem a casa per no dir com tothom «anem a Espanya»–, en boca d'empordanesos: «Quina sort de ser francesos!». Però amb les meves germanes vam tenir precisament per contra la gran sort que el nostre pare Gilbert Grau Salvat oriünd d'Elna, autèntic català del Nord sense parentela al Sud, s'havia tornat independentista els anys seixanta del segle XX. Allixonava tots els qui passaven per casa, francesos i refugiats catalans, convencent-los de «la gran mentida francesa», demostrant les proves patents del colonialisme francès, desmitificant els eslògans perversos del nacionalisme francès compartits per tots els partits i la gran majoria d'intel·lectuals francesos. «França, país dels drets de l'home», «terra d'exili», «país de la igualtat, llibertat, fraternitat», mites ensibornadors, martellejats sense parar, dogmes fundacionals, repetits a cor què vols, evidentment també en boca de Macron. En el primer discurs del 7 de maig de 2017 en saber-se elegit va declarar: «som els hereus d'una gran història i del gran missatge humanista dirigit al món», i uns dies més tard, el 15, en el discurs d'investidura com a president de la República fanfarronejant: «El món necessita el que les franceses i els francesos li han sempre ensenyat l'audàcia, la llibertat, l'exigència de la igualtat, la

voluntat de fraternitat... valors que van fer de França un gran poble.» França: res menys que el far de la humanitat, n'estan convençuts els francesos!

Recentment, s'ha denunciat l'imperialisme anglès amb motiu del coronament del rei, però l'imperialisme francès queda sempre soterrat en els mitjans de comunicació europeus. Així és que fins i tot un brillant escriptor com Àlvar Valls, flamant premi Crexells, denuncia, de fet només parcialment, els mites francesos. Va publicar recentment un article molt interessant que li agraïm doblement perquè al·ludeix a la massacre i a la placa commemorativa als Jardins de la Catedral d'Elna i perquè tracta de la interdicció de parlar català en els plens municipals fins i tot traduïent-ho en francès. Tanmateix, emmarca la seva crítica sols en l'àmbit lingüístic: «D'aquí a pocs dies el jutge dictarà sentència. Si és condemnatòria, quedarà clar una vegada més que, en qüestió lingüística, els principis republicans de llibertat, igualtat i fraternitat són una pura entelèquia».

Desgraciadament bascos, corsos, catalans, occitans, alsacians, flamencs no patim únicament la repressió lingüística de l'Estat francès. Els principis republicans tampoc són aplicats en els marcs jurídic, sociopolític i econòmic. Podeu comprovar en la premsa local, al diari *L'Indépendant*, dia rere dia, com una sola instància la Prefectura, més ben dit un sol home, el prefecte representant directe de l'Estat, té el poder de dictaminar mesures que afecten la vida quotidiana, la supervivència econòmica del país... i l'ús oficial de la llengua.

Tot el país és sotmès a les decisions del prefecte tal com s'ha pogut comprovar per les ordres de compareixença dels cinc batlles davant el tribunal administratiu per tal que no es parli català als plens a desgrat de traduir-ho al francès. La "justícia" li ha donat raó ben entès.

Amb perversitat França enlluerna encara. La Catalunya del Nord

és segons un recent titular de *L'Indépendant* el «quart departament més pobre de França», «la llengua s'està morint» com ha confirmat aquesta setmana l'escriptor Joan-Lluís Lluís a TV3. Al Nord la nostra nació agonitza.

No tenim doncs altre remei que perseverar en tenir confiança i fe en vosaltres de la resta del Principat i dels Països Catalans perquè la nostra supervivència al Nord, no sols la de la llengua, és amenaçada. Necessitem imperativament el reconeixement internacional del dret de la nostra nació a obtenir un estat independent.

Com va escriure el 1935 Daniel Cardona Civit, el primer independentista català segons l'historiador Fermí Rubiralta: «Quan els catalans se sentiran dignes d'ésser-ho, fins al sacrifici, llavors el cel de Catalunya tindrà colors d'alba.»

Daniela Grau, Elna, 21.05.2023